

Ayhan Gökhan

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ

DRÁMAMESE

*„mindenkit gyaláznak”
(Cigány népdal, Bari Károly gyűjtése)*

*„Minden új életre ébredt, s a minden közt magam is va-
lék.” (Táncsics Mihály)*

SZEREPLŐK:

Áldozatkirálynő
Fiú
Ápoló

*Negyven év körüli tolokocsis nő és huszonéves fiú. Mint a gonosz, kétes ki-
menetelű mesékben, minden bizonytalan.*

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Hang a hangomon. Hangomon hang. Hang hangom
hang. Siess, húzd le rólam, rajtam ne hagyj, megláthatja rajtam.
(Szünet)

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Közvágóhíd, virág, anyám. Közvágóhíd, virág, anyám.
Közvágóhíd, virág, anyám. Hídján gonosz anyám, hídján gonosz anyám,
hídján gonosz anyám, hídján gonosz anyám. Anyám vág virág, anyám
vág virág, anyám vág virág. Hídon hagyott anyám, hídon hagyott anyám,
hídon hagyott anyám. Hagy virág anyám, hagy virág anyám, hagy vi-
rág anyám. Név után fut virág, név után fut virág, név után fut virág,
név anyám virág, név anyám virág híd, név anyám virág híd. Vág a vi-
rág, virág, híd, virág, híd, virág, híd, virág, híd. Neve szenteltessék meg,
neve szenteltessék meg, szenteltessék meg neved hídján virág, neved hí-
dján anyám, neved hídján hagyott nevem, neved hídján hagyott nevem vi-
rág, neved hídján hagyott nevem virág, neved hídján hagyott neve virág.
(Szünet)

FIÚ (*zsebéből papírt vesz elő*): Tisztelt Bús Sándorné osztályvezető, levelé-
re a következőket válaszolom. Bodnár Andrásné született Páva Horváth
Mária, Budapest XV. Molnár Viktor utca 41. lakos a fenti címen 1987-

ben nem lakott, mivel kezelés alatt állt. Jelenleg is szociális otthon lakója. Jelenleg is szociális otthon lakója. Jelenleg is szociális otthon lakója. (*Összetépi, majd megeszi a papírt.*)

(*Szünet*)

FIÚ: Nagynénje története nem ismert, története nem ismert, egy emlékező dokumentum, egy nem ismert. Hangja nincs, a hang megható maradéka meghalt, a hang megható maradéka nincs. Nagynénje hangja másképp tört be, másképpen történt a hang halála, mert a hol-volt-férje, aki a hol-nem-volt-férje már, András, akinek a második feleségétől hét gyereke már, mesebelí András Marit úgy verte meg, ahogy a Mariakat nem szokás. A mesék Marija hercegnő vagy királylány, a valóság Marija nem ismert meg könnyen, a mesék Marija hercegnő vagy királylány, homályos égrész volt költözése, a mesék Marija hercegnő vagy királylány, hangom nem rakta őt észbe.

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Ahányszor főztem, nem nevettem. Eltartottam magamtól a nevetést, elrontottam magamban a nevetésem. Főztem, nem nevettem.

FIÚ: Jött a Varjúkirály, honnan ne jött volna! Mindenhol szárnyak, csőrében rigó szárnya, fekete hóaljából hullt ki a mese, figyelj, testvér, figyelj! Áll a cigány a mezőn.

Áll elé egy csendőr, kérdezi durván:

Mit csinálsz, te cigány?

Állok a mezőn.

Még szemtelenkedsz, te!

A csendőr tekeri hátra a cigány kezét, viszi. Jut börtönbe a cigány.

Megy este és megy reggel.

Áll a börtönben a cigány.

Áll elé a börtönőr, nézi a rácsokon át.

Mit csinálsz, te cigány?

Állok a cellában. – Mondja a cella közepén álló cigány.

Még szemtelenkedsz, te!

A börtönőr kinyitja a zárat, tekeri hátra a cigány kezét, viszi. Jut sötétzárkába a cigány.

Megy este és megy reggel.

Áll a sötétzárkában a cigány.

Áll elé az ügyeletes foglár, nem lát semmit, tudja, a cigány bent van, kérdezi durván:

Mit csinálsz, te cigány?

Állok a sötétzárkában. – Mondja a sötétzárka közepén álló cigány.
Még szemtelenkedsz, te!
Az ügyeletes foglár nyitja a sötétzárkát, tekeri hátra a cigány kezét, viszi. Jut illatos akasztófára a cigány.
Áll elé az Úrjézus, kérdezi szelíden:
Mit csinálsz, te cigány?
Állok a nyakammal az akasztófakötélen. – Mondja az akasztófán lógó cigány.
Dehogy állsz te, szegény cigány! – Mondja az Úrjézus, és szabadítja ki súlyos nyakát a hurokból, ölében viszi szelíd lelkét a Mennybe. Himbál utána a kötél, tiszta üres, óbégat a csendőr, a börtönőr, az ügyeletes foglár látva látván. Egyszer aztán változik a himbálózó kötél igazságosztó-kígyóvá át, fojtja meg összeset azonnal, hever a holttest a földön mindhárom. Ocsmány lelkükért jön az Ördög, húzza lefelé a Pokolba.
Szám száradjon ínyemig, ha nem igaz!
(Hosszú szünet)

FIÚ: A körülmények. A levelek. Hang üzent álmaimban nagynénjéről, és üzenet hangja volt a nagynénje álmaimban. Levél. Más többé nem lett is az üzenete, mint megjelenítése egy számára nem létező valóságnak. Levél. Nem csúszott át az ujjai közt rózsa, nem csúszott át a valóságtól hangos józanságvizsgálón, nem csúszott többé a normálisba vissza. Hová levél? Hová levél? Levél? Nevetése maradt nekem az arcából, három centinél szélesebb nevetést kitett arca, ha hosszú idő után újra látnám, ha hosszú idő után újra meg kellene érintenem, nem menne, hacsak nem a nevetés, ha nem az arcon három centinél hosszabb nevetés alapján azonosítanám. Személyigazolvány – és útlevekszám helyett, és mennyire jobb lenne is, ha mostantól a nevetés lenne az azonosító jelem, egy senki mással össze nem téveszthető, hamisítatlan üzenet. Levél.
(A következő szakaszt mintha idegesen mondanák.)

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Varjú elvisz.

FIÚ: Tündér meghoz.

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Varjú elvisz.

FIÚ: Tündér meghoz.

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Varjú elvisz.

FIÚ: Tündér meghoz.

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Csíp, csíp, tün-dér.

FIÚ: Vak var-júcs-ka.

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Ci-gány-asz-szony ké-re-ti a sze-ke-rét.

FIÚ: Nem ad-ha-tom o-da.

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Tün-dér-ke ül raj-ta!

FIÚ: Tün-dér-ke ül raj-ta!

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Tün-dér-ke ül raj-ta!

(Szünet)

FIÚ: András hónapja, kitüntetett. Hol volt, hol nem, egyszer száz szép Kinder-tojás elegáns. Nem tudtam, a száz Kinder-tojás méregtojás száz. Nem tudhattam, a száz Kinder-tojásban magzatpóz heverész száz. Az élet már akkor nem volt játék, játékelet nem volt Kinder-tojás játék. Kinder-tojás száz mélyén magzatpózban heverő játék, száz magzatpóz, elegáns. Olyan ajándékért-megy mozdulatokkal tette András le, a földön hevert száz Kinder-tojás lent. Mint soha össze nem rakott Kinder-játékok szomorúja, sirt nagynénje hasában az örök szomorúja. A játék sebe Kinder-tojás száz.

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Nyári napon történt, épp a piacról jöttem, általában a nyári napokon, mindig a piacról. A pakolástól fáj a karom, a gyerek ott volt velem, a virág ott volt minden szálíg a karomon. Én léptem be először az ajtón, utánam lépett be másodiknak a gyerek az ajtón, a harmadik belépő volt az anyám. Ő zárta be az ajtót, ő csukta be a gyerek után, majd odasietett és megvert, rózsával vert az anyám. Írni-olvasni nem tudó anyám így beszélgetett, nem értett egy szót sem, egy darab szót sem, egy darab szót sem. Béketűrése elveszett. Minden darab szemem szedett, minden darab szemem szedett, minden darab szemem szedett.

(Szünet)

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Munka után esti iskolába jártam, feszengettem az esti iskolában. A férjem nem engedett, jártam, a férjem megvert, jártam, elvégeztem a harmadik osztályt, kijártam a verést, András veregetett, jártam, tanultam a szabályt matematikából, sok költeményt, mint malom a pokolban, jártam, kinevetett az otthon, sörrel locsolt Húsvétig, szenteltessék meg a Te neved, jártam, anyám szerint ez jól van, a nő ne szóljon bele, ne üsse a hülye fejét bele, én belevertem a hülye fejem, szóltam bele minek szóltam, Istenem, legyen meg a Te akaratod, felgyújtott cigánytelep utolsó csecsemőlábujján köröm, esküszöm, jót akartam, legyen meg a jó, legyen a jó velem, elvégeztem a harmadik osztályt, rosszul végeztem el az estiben, rosszul tettem a jót el, mert rosszat tett velem a jó, félreérthettem a szabályt matematikából, a hülye fejem.

(Szünet)

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Enyém?

FIÚ: Tolókocsid. Tied.

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Enyém?

FIÚ: Tied. Tolókocsid.

(Szünet)

FIÚ: Tették. Kivették. Elhelyezték. Felmentették. Azt mondja, ő nem tehet róla. Azt mondja, ő nem azért. Nem azért mondja. Nem azért tették, vették, helyezték, mentették. Megérint a hangom? Meghat a hangom? Felmentést ad a hangom? A hang gödrébe tették, elhelyezték, felmentették. Nem ő tehet róla, azt mondja. Azért nem ő, azt mondja. A tagadás bevilágítja az arcom, a hang megtagadja az arcom, azt mondja. Tettét, helyzetét, mentségét mondja, kivették, elhelyezték, felmentették. Nem lakik benne többé a részvét. A hang gödre kerek fehér. Nem lakik benne többé a részvét. A hang gyökere kerek fehér. Részvét.

(Szünet)

FIÚ: Tolókocsiban tolták élém, nem ismert meg rögtön. Mondogatták a nevem, ismerje, összeemlékezze a nevem. A szoba közepén, trónon a beteg király, tolókcusi-trónon ült a nagynénje, nem ismerte meg a nevem. Néhány percig tartott, figyelte az arcom, a szemem, kezén feküdt a kezem, beteg csigaház meggyalázott parton, a tolókcusi-trón uralkodónője, szorongáson és fájdalomon hangtalan királynő. Nagynénje lassan értett mindent, nem volt hozzá mersze, sírásával válaszolt, sírása mondott el mindent, szorongáson és fájdalomon királynő, dadogott a szája, érthetetlen, sírása megértett, megértettem, beteg parton csigaház legbetegen, tartotta a kezem, megértettem, tolókcusi-trónon hangtalan uralkodónő, a tiszta sírás nagykövete, nagynénje tisztán összeemlékezte a nevem.

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Nevem helyén nevem.

FIÚ: Áldozat helyén áldozat.

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Nevem helyén.

FIÚ: Áldozat.

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Nevem.

FIÚ: Áldozat.

(Szünet)

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: 1983-ban a védőnőtől a tableta, mint a szerencse csúszott a zsebembe, tegye el szépen, mondta. Eltettem szépen, mondtam. Tegye el, ne féljen. Eltettem szépen és nem féltem. A védőnő azt mondta, jó lesz, mint az esti iskola, a védőistennőtől kapott tableta jót tesz. Aki tanul, nem szül. Ne adjam az életem oda, mondta, a tableta beleszól a rossz sorsba, megakadályozza, az életem adjam oda, az életem adó-

sa, meghal a szülőcsatorna, segít a tabletta, zárul be a szája. El ne mondjam otthon, mondta, meg ne tudja.

FIÚ (*zsebéből papírt vesz elő*): Gonosz hírek szerint a szocializmusban a védőnők jutalékot kaptak minden egyes cigány nő után, akinél elérték, szedjenek rendszeresen fogamzásgátló tablettát; a magyaroknál éppen fordított volt a helyzet: rossz hírek szerint a magyar népesség növekedése és a cigány népesség csökkentése volt az általános politikai akarat, az általános politikai akarat, az általános politikai akarat. (*Összetépi, majd megeszi a papírt.*)

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: És hát meg nem tudta. Anyám mérges volt, mindig mérges volt anyám, sehol a gyerek, tiszta székely. Tiszta székelyt hoztam a családba, a rózsáival ütögetett, egyik helyen rózsa, másik helyen tenyér. Összetörülköztem a fürdővizem, mondta, biztosan az esti fürdővizem törülköztem össze az utcán, mondta, magamra hoztam a bajt, szerencsém meghalt, felgyújtott cigánytelep legkisebb csecsemőlábujján köröm. Elpárolgott a szerencse, mint az esti víz, hülye fejem elpárolgott.

(*Szünet*)

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Megtörtént, ha kimondom, megtörtént. Ért-e veszteség, megért-e veszteség? Nem látom magam a hangomtól, önmaga sérített hibáiból kigyógyult hangomtól. A hang félbevágott emésztőgödör elszabadult árnyéka embrió.

FIÚ: Embrió.

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Embrió.

FIÚ: Embrió.

(*Szünet*)

FIÚ: Mikor volt ez, meg nem mondom, régebben, mint bármi, alig éltek abban a régiségben cigányok, mikor volt az, meg nem mondom, nem éltek volna cigányok.

A hetedik napon Úrjézus a világteremtés szélén megpihent. Ott ücsörgött, nézelődött, figyelt. Arra tévedt pedig egy csiga. Jókora ház, jókora kéz és jókora láb. Nem akármilyen csiga, világlegnagyobbika.

Mondja Úrjézusnak:

– Küldött Ördög, átkozlak meg!

Még ilyet ki hallott?

Úrjézus nem szólt semmit, csak a könnyei potyogtak, mint a mérges koporsószegek. Volt nagy szomorúságban Mennyjárta-országban Úrjézus.

Úrjézus teremtette giliszták arra kúsztak, négy gyönyörű földgiliszta, szájuk földes, arcuk is földes, szívük tiszta.

Szögekkel átkozta őket a Mennynemjárta-országban a csiga.

Legurult a világteremtés széléről az átkozott négy szög, bele az emberek gonosz és irigy világába, hogyha ideér az idő, Úrjézus keresztrefeszítéséhez szegődjenek átkozott szögnek.

Úrjézus teremtette bagoly arra szállt, hosszúkás, kitért szárnyú uhu.

Keresztfává átkozta őt a csiga.

Legurult a világteremtés széléről az átkozott keresztfa, bele az emberek kegyetlen és szenvedő világába, hogyha ideér az idő, Úrjézus drága teste alá repüljön keresztnek. Bagoly sűrű tolla a keresztfa vékony erezte, ijesztő hangja a keresztfa sok apró repedése.

Úrjézus nem szólt semmit, könnyei potyogtak, mérgesen a hideg koporsószegek.

Egyik koporsószeg eltalálta a csigát, másik koporsószeg eltalálta őt, nem különben a harmadik, negyedik, ahányadik.

Történt, ami történt.

Csiga háza eltűnt, keze-lába leesett, tapadt meztelen hasával száraz, Mennynemjárta-földhöz, mintha abból nőtt ki volna, tapadt lelke Mennynemhallott-földhöz, mintha egyszerre halt meg volna.

Ezóta meztelen csiga a meztelen csiga.

Egy régi vándorcigány meséje szól így, lábujja hegyén járjon a Menynek országa.

(Hosszú szünet)

(A következő szakaszt mintha az eddiginél idegesebben mondanák.)

FIÚ: Varjú elvisz!

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Tündér meghoz!

FIÚ: Varjú elvisz!

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Tündér meghoz!

FIÚ: Varjú elvisz!

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Tündér meghoz!

FIÚ: Csíp, csíp, tün-dér!

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Vak var-júcs-ka!

FIÚ: Ci-gány-asz-szony ké-re-ti a sze-ke-rét!

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Nem ad-ha-tom o-da!

FIÚ: Tün-dér-ke ül raj-ta!

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Tün-dér-ke ül raj-ta!

FIÚ: Tün-dér-ke ül raj-ta!

(Szünet)

(Néma megalázójelenet. Ápoló érkezése oldalról. Áldozatkirálynő tolokocsijával körkörös mozgást végez.)

FIÚ: Vigyázzon rátok szentséges anyafa, lábatok nyoma Gonoszvíz ne érje, szentséges anyafa lábatok nyoma.

Volt egyszer egy cigány. Szegény cigány, akármi történt, soha nem sírt. Tudomásul vegyétek, nem volt könnye. Amikor meghalt a tulajdon anyja, és fekete öltönyben állt a temetésén, és fekete öltönyben muzsikálta a szomorút a sok cigány a koporsó mellett, mindenki láthatta, sehol semmi könnye. A temetés után elzavarta az apja, kiabálta utána: te szívtelen! Könnytelen volt csóró, még hogy szívtelen!

Ment, mendegélt, kerekedett-menedekelt a cigány. Elment a Nagysárkányhoz megtudni, amiért nincsen könnye, mit tegyen. Azt mondja neki a Nagysárkány:

Ott a Fájdalom-hegy, tetején a Kíntündér fehér palotája, húzd ki az egyik szempilláját és tedd a szemedbe be, az megment, ha elmosolyodsz, megesz a hétfejű mocsár, menj! – mondta volna a Nagysárkány, ha hozzá nem teszi:

Előtte át kell kelned a gádzsógróf földjén, a Parasztok mezején, vigyázz, be ne húzzon maga közé a föld alatt élő csecsemőhulla, menj! – mondta volna, ha hozzá nem teszi:

Előtte még találkoznod kell egy törpével, aki a világ legkisebb faodvában lakik, gyökere a fának a Sátán lábkörme, lombja a fának a Szent Isten hajszála, de te egyikre se nézz, mert ha meglátod a lombkoronát, meglátod az Isten, ha meglátod a gyökereket, elvisz az Ördög. A törpére figyelj, és úgy szólítsd meg, Óriásom, mert hiú, de jóságos törpe, ő mondja el, hol a Fájdalom-hegy, tetején a Kíntündér palotája, most már menj, siess tüstént!

Ahogy bírt, úgy sietett a cigány, ért el egy erdőt, sehol legkisebb fa, megannyi tűlevél karmolássza, visított tőle, sírni továbbra sem sírt, a Túhegy-erdő majdnem elpusztította, akarta akaratlan, a Sors nem engedte, a cigány életének nem itt a vége. Ahogyan bírt, úgy iramolt a cigány, ért el egy kertet, végtelen bűdös virág permetezett rá, facsarta az orrát, megárcolta arcán a bőrt, prüszkölt tőle, sírni továbbra sem sírt, a Rothadás-kert majdnem elpusztította, akarta akaratlan, a Sors nem engedte, a cigány életének nem itt a vége.

Ahogyan bírt, úgy taposott a cigány, ért el végre egy illatos mezőt, ott kilátta a világ legkisebb odúját, vigyázott jól, tekintete észre ne vegyen

lombkoronát és gyökeret, megállt az odú közelében, és kiáltott egyet-még-kettőt:

Óriásom, Óriásom!

A törpe előbújt az odvából, mosolygott, mint frissen szedett gyümölcs, örült, mint a húsvéti kalács mazsolája, szemében a Tűhegy-erdő zörgött és a Rothadás-kert virágai hajlongtak, ennyit mondott:

Tudom, miért jöttél, te cigány. Fordulj vissza, át a kerten és át az erdön, érsz hegyhez, a hegyen van két vakság, neked a bal oldaliba kell bemened, hosszan-tovább gyalogolnod a hegysötétben, ha kiérsz, szembetalálsz magad gyönyörű rétes virágokkal, meg ne tévesszen, az a Halottak mezeje, azon túl a Fájdalom-hegy, a Kintündér palotája a tetején. Mélyen meghajolt a cigány, indult visszafelé. A Rothadás-kert virágainak bűdössége másodszor nem kímélte, leesett az orra. A Tűhegy-erdő halszálkás túlevele másodszor nem kímélte, meghalt az egyik szeme. Megtalálta a fájdalom, nem sokat ért, könnye sehol semmi. Elért a hegyhez, és a Sors rossza itt lépett közbe, a cigány összekeverte az irányt, és a jobb oldali vakon ment be. Lépdelt sokáig a hegyhomályban, míg ki nem ért belőle. Előtte gyönyörű virágok, széles-hosszú rét, tele gyerekekkel, játszottak, nevettek, integettek felé. Gondolta a cigány, feltámasztotta őket a szent Isten, mást nem is gondolt semmit. Átment a réten, ért el egy hegyig, azon állt egy fekete palota. Gondolta a cigány, a szomorúságtól befeketült a palota, mást nem is gondolt semmit. Belépett a palotába, kihúzta az ott álló tündér szeméből a szempillát, s megindult rögtön. Mielőtt még a gyerekréthez jutott volna, furcsa érzés hatalmába kerítette. Rázkódott a teste, rángatózott a lába és a karja, na nem a könnyek, a nevetés csinálta ezt vele. Hangosan nevetett, a gyerekrét lakói mind örültek vele, boldogság volt, nagyobbfajta.

Visszament a cigány a falujába, ahol javában tartott a gyászév, feketében a ház, a kert, a hangszerek a tokban. Hát mi történik, jön a házból ki a cigány apja, meglátja a fiát, amint közeledik az úton hozzá, és nevet és nevet és nem hagyja abba, sokan kérik, könyörögnek, nem ér az semmit. Ül rajta a boldogság átka.

A cigány apjánál fejsze, hát fát hasított vele előbb, tesz, amit tesz, először a lábait vágja le a fiának, az nevet tovább, utána a kezeit, nevet tovább az, végül a mellkasába vág erősen. A cigány nevetésétől hangos az utca, végül a feje kerül a porba le, csattan bele, mint ünnepi taps, csattan bele, mint a megbolondult nevetés.

A halott cigány nevetésétől a mai napig hangos az utca, pedig már eltemették vagy negyven éve szegényt, pedig vagy negyven éve nem nevetett abban az utcában senki.

Tudható jól, a cigány a Boldogság-hegyen álló Örömtündér fekete palotájába ért, könnyek helyett beletette magába a nevetést.

Hiszitek, nem hiszitek, megtörtént!

(Hosszú szünet)

ÁPOLÓ: Nyugalom megy beléjük, mi egyébre lenne hivatott egy jól szervezett ápolói kar az egészségügy köztársaságában? Eltérő vélemény ritkán, havi egyszer, ha adódik, a többi ügy simán, a maga rendjén, túl adagolás veszélye kizárt, előbb hal meg a beteg, minthogy a nyugalma túl adagolja, túl adagolt nyugalom halálbiztos kizárt. Lopást itt nem tilt hivatalos szabály, megegyezés dolga, a haszon felett örökös Héphaisztosz stabil Olimposza vigyáz minden lépést. Ne feszélyezzen érzékenység súlya, nem azért van a hely, nem a jellemkárosító érzélem a steril filozófia. Az együttérzés a dolgokban járatlanok felesleges jótékonykodása, mi, az ápolói kar, az egészségügy leszálló ágán keletkezett mocsok emésztőgödre, mi, az ápolói kar, alapos ismereteket szereztünk arról, mire megy ki a dolog. Ingyen felkínált nyugalom tagadóinak erőszaka váratlanul ér, kész, kicsúszik kezedből a dolog, kész, bekerülsz a kicsúszott dolgok karbantartójául megválasztott rendszer ujjai közé, kész, összeroppansz, elég egy figyelmetlenség, elég egy óvatlan, és kész, összeroppansz. Ártalmatlan szeretet a miénk, nincs durvasága, nincs követelése, barátságosan megengedő, mint bármely egészségügyi intézmény, teszem hozzá, nem ez. A verés képesség, nem adják ingyen, készség, nem kapod csak úgy, nyomot hagy az ára, a betegek után fáj az izom a tenyeredben, a beteg arc eszméletlen nyála, egy rosszul eltalált éber beteg után jön a fenyegető rokon, ügyvéd, bíróság, feljelent, kiabálja, semmit nem tehetsz, feljelent, bíróság, ügyvéd, hallgatod fegyelmezett, közbe nem szól, nem védekezik, súgja az istenek hangja, az Olimposzról Hermész nem sieteti a megmentést, jó hír semmisítené meg hamarjában a sértést.

(Néma szegyenjelenet. Ápoló Áldozatkirálynőt tolokocsiból kiemeli, majd végigfekteti a földön. Itt az erőszak súlya most az erőszak súlya. Rituális mosdatás. Mint egy ógörög szertartás, amibe keveredik valami rettenetesen illegális. Mintha Áldozatkirálynőt nem egyvalaki nézné, övé a bántó figyelem.)

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: A hang sötétje útvesztőkből eredhet.

FIÚ: Mintha egy kar állná körbe.

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Körbeáll egy kar, egy félreértett.

FIÚ: Félreért.

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Félreértett.

FIÚ: Félreért.

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Félreértett.

FIÚ: Vetkőzés, mozgás: belső intimitást megalázó forma.

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Vetkőzés, mozgás. Belső intimitás.

FIÚ: Hang gödre nem adhat felmentést?

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Hang gödre nem adhat felmentést.

FIÚ: Felment.

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Felmentést.

FIÚ: Felment.

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Felmentést.

FIÚ: Hangmagzat.

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Magzathang.

FIÚ: Hangmagzat.

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Magzathang.

(Szünet)

FIÚ *(zsebéből papírt vesz elő)*: A betegség istene a megalázó istenségek sorából is kiemelkedett. A gyógyítás szentélye körül minden szál fű áldozatul esett a betegség istene terjesztette járvány haragjának. Szál fű nem maradt ép, ember nem maradt ép, a gyógyítás istene megakadályozandó a kártékony fejleményt: a méhszáj körüli hússal kívánta elérni, enyhüljön a betegség istenéből származó gyűlölet. Mint udvarias lakomán, kínálgatta szégyellt magáért szégyentelen magát. Gyógyszertárak lánognak pillanatok alatt ezen a módon, ahogy a betegségek istenének hivatalos dühe abban a megejtő pillanatban. Az égő gyógyszertárakból eredeztetett mérgek füstje a tisztánlátást akadályozta meg a gyógyítás istenének, aki a betegségek istensége előtt megalázkodott: az öncsonkítás a betegségek istenének is sok volt, az öncsonkítást nem tűri egy istenség. Megmérgezte a gyenge istent büntetésből, a méhét megtámadó járvány gyorsan elvégezte a rá váró munkát, nem kímélte a belső szerveket. A betegség istenére váró feladat teljesült: a gyógyítás istenének szentélye körül szál fű nem kap érintést, emberi kultúra meg nem fogan, a betegség istene olajfa levelein tenyészik, haragja gyönyörű, mint ingerlékeny alváshiány. *(Összetépi, majd megeszi a papírt.)*

(Hosszú szünet)

FIÚ: Vitték nagynénjét, vitték nagynénjét,
sietett nagyon a Varjúkirály.

Vitték nagynénjét, vitték nagynénjét,
menteni akart a Varjúkirály.
Vére nagynénjének, vére nagynénjének,
Varjúkirály beakadt a sok vérbe.
Változott nagynénje hegedűtokká,
törték össze a hegedűtokját.
Változott nagynénje hegedűhúrrá,
törték össze a hegedűhúrját.
Varjúkirály nyaka vérvonalán vak
érmedarab született meg.
Bújt nagynénje benne, bújt nagynénje benne,
hiába bújt el csóró nagynénje,
költötte el rossza, vesztette el rossza,
sírt utána a Varjúkirály.
Mesélem ezt, ha síráskor-szám van,
mesélem, cigányok, síráskor-számmal:
Nem mentette őt meg Varjúkirályom.
(A következő szakaszt mintha az eddigieknél is idegesebben mondanák.)

FIÚ: Varjú elvisz!

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Tündér meghoz!

FIÚ: Varjú elvisz!

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Tündér meghoz!

FIÚ: Varjú elvisz!

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Tündér meghoz!

FIÚ: Csíp, csíp, tün-dér!

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Vak var-júcs-ka!

FIÚ: Ci-gány-asz-szony ké-re-ti a sze-ke-rét!

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Nem ad-ha-tom o-da!

FIÚ: Tündérke ül rajta!

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Megy a vá-gó-híd-ra!

FIÚ: Megy a vá-gó-híd-ra!

ÁLDOZATKIRÁLYNŐ: Megy a vá-gó-híd-ra!

Vége